

Негарна звичка

Оксана Кротюк

Легенько скрипнула дерев'яна хвіртка, і з вулиці зайшов на подвір'я сусідський дідусь Микола.

— Дай, Боже, здоров'я! — привітався він.

— Дай, Боже, всім! — відповів од хлівця Мишків дідусь Іван і ступив сусідові назустріч. Мишко, що сидів під крилатим горіхом, полишив їсти з мисочки вишні й відсунувся на край лави, звільняючи для дідусів місце. Він дуже любляв слухати розмову дорослих і мав негарну звичку безцеремонно встрявати в неї.

Тим часом дідусі посідали на лаві й завели мову спочатку про те, яким жарким видалось цьогорічне літо, потім про пасіку. А далі дідусь Іван почав розповідати про поливальну систему, яку він надумав злагодити, щоб поливати город.

— А я вчора у тітки Гані був. Вона мене ситром напувала, — втрутився у розмову Мишко.

— Але дідусь продовжував свою розповідь, навіть не глянувши на онука. Мишко перечекав якусь мить і знов сказав:

— Наш Мурчик десь носа подряпав, і мама каже, що він горе-мисливець.

Проте Мурчиків ніс теж не зацікавив дідусів: вони й далі розмовляли про своє. Мишко образився. "Чого це вони не звертають на мене уваги?" — сердито подумав він, смикаючи то одного дідуса за рукав, то другого. Однак тим наче вуха позакладало.

"Але ж вони один одного чують! — подумки обурився хлопчик. — Про город чують, про бджіл чують. А про Мурчиків ніс — ні". І Мишко, набравши повні груди повітря, вигукнув:

— Учора Максимко, що їхня хата біля криниці, ліз через паркан і штани подер.

Однак і ця новина не справила на дідусів ніякого враження.

— Ви чуєте?! — не своїм голосом заволав Мишко. — Максимко штани-и-и подер!

— І тут дідусь Микола, роззирнувшись довкруги, питає в дідуса Івана:

— А де це твій Михайло? Щось я давненько не чув його й не бачив. Він у вас не з тих, що язик, мов лопата, і строчить, як з автомата. Либонь, зараз десь при цікавому ділі?

— Од цих слів очі в Мишка округлились, як блюдця, і рот став круглим, наче бублик. Він мовчки зсунувся з лави і, присоромлений, потюпав до хати.